

Os Langes - Keesch

Wenn ech so op dä Rhindamm shton, so an de Schteene Bröck,
on kiek dann so ob Langes an, wie herrlich es dä Bleck.
Ech sen en Keesch os Kerk dann shton, so shtolz kikt die erut .
Wie schön es et doch an-te-sen, wie so os Dörp do litt.

Wenn ech dann kom om Kollenberg, on sen dat Dörp do lieje,
on sen dann ut de Böem erut die Hüser äves kieke,
dank ech janz shtell vör mech: wie schön bös du min Heimat,
wie schön bös du mi Langes - Keesch.

Wenn ech och ens em Kerkveld bön oder och an Hackmanns Bröck,
du, Langes - Keesch, sühs emmer ut wie ut em Ei jepellt.
Dä Martin kikt no överall, so hoch schteht dä do dröver.
Bös du doch schön, mi Dörp.

Och wenn ech an de Mühle shton, oder am Vooschteberg,
Langes - Keesch süht emmer propper ut, ejal van wat vön Sitt.
Drömm lomm'er vläje jo os Dörp on jout erhalde,
domött mer Heimat hand, on Hem, bis en et hohe Alder.

(c) P.K. 1988
= „Pitter Könes“
= Peter Hilgers

Langes - Keesch em September nüngtenhonget-acht-on-achtzig

Bis nüngtenhonget-aach sind die Dörper Elverich, Langes-Keesch, Lank (tem Deel), on Neesch net dur ene Damm vör Hochwaater jeschötzt jewäss. Die Lütt wollde jar keene Damm, do hant die sech johrelang jäje jewäht. Die wosse jo, wie se sech te verhalde hadde. Wenn et Waater te hoch kom, dann rümde die dr Keller ut, on wenn et janz schlem wod, dann rümde die de Kök on de Stov ut, on trokke einfach no bove bis et wier wek wor.

Die Längster Bure hadde vör ön Veeh eene Shtall, dä höder loch, oder die breite et Veeh so-lang no Keesch. Do kom ke Waater hin. Nou wor dä damm jebout, on die alde Lütt mende emmer noch se kösse senn wann et so-wiet wor, datt se jett ongernähme mosse. So och min Motter sine Ohme Wellem - em Januar nüngtenhongettwentich - wie dä Damm vör Börk dur-jebroke es; dat hadde de Lütt vertällt, och en Neesch. Äver dat dude jo en ganze Tiet, bis

dat Waater ens en Neesch wor. Dat hadde ene wije Weech bis dohin; dat moss langes Elverich över Lank no Neesch. - En Langes wor et jett ijr. Äver och bloos, weil de Schluus em Damm vör Keesch net utjehalde hätt.

Dä Ohme Wellem säht et oves vör die Angere: jod mar röisch nom Bed, ech pass ob. Ech jon aven-tu ens kieke wie hoch et es. Wenn et am Schtettsbireboom es, dann roup ech ösch; dann hammer noch Tiet jenoch, vör dr Keller leesch te make!

All jenge se nom Bed, bloss dä Ohme Wellem net! Dä dej noch jett läse, on jeng och van Tiet tu Tiet ens kieke. Et es em wall jett langwielich jewode, dröm hät hä sech jett ob de Kistebank jelejt on es enjeschloope, bis-dat em eene Voot eronger jevalle es, do es hä wach-jewode. Dä Voot es nähmlich en et Waater jevalle, dat schtong all bis en de Schtoof.

On so es dä Ohme Wellem damals überrascht wode vam Hochwaater! Äver doch bloos weil ene Damm do wor, dä die Alde jo nie wolde.

(c) P.K. 1988

- = „Pitter Könes“
- = Peter Hilgers

